

skalde savne et Lokale. Det vil jo ikke dreie sig om at handle lige paa Timen, og der vil jo allevegne altid være et eller andet offentligt Lokale, som man kan faae, ikke blot i Kjøbstæerne, men ogsaa paa Landet, idet man jo der har Skolerne, og som den ærede Minister fremhævede, vil man jo ogsaa for Penge kunne faae private Lokaler. Derfor mener jeg ikke, at denne Forandring bør være Landsstinget nogen Hindring for at slutte sig til Forslaget, saaledes, at man ikke paa dette Punkt bør ønske at vende tilbage til, hvad her en Gang er vedtaget, naar man kan faae Loven ud. Det Samme gjælder om Forandringen i § 3, som jeg heller ikke mener der kan tillægges nogen Betydning, nemlig at Myndigheden til, for saa vidt den offentlige Behandling ikke kan overkommes af Distriktslægen, at antage yderligere Lægehjælp, er gaaet over fra Sundhedskommissionen til Oversundhedskommissionen. — Jeg skal, inden jeg gaar over til § 22, endnu henlede Opmærksomheden paa en lille Forandring, der er foregaaet i det andet Thing, og som jeg ikke tillægger nogen stor Vægt, men som er mig noget uklar, og som det forekommer mig ikke er ganske konsekvent. Det er en Forandring, der er foretaget i § 16. Efter Lovforslaget skal det Offentlige, naar der er anordnet offentlig Behandling i Anledning af en smitsom Sygdom, bære alle Omkostninger ved disse; men her er der nu givet en Bestemmelse om, at, naar der har været en smitsom Sygdom et enkelt Sted, saa skal der, selv om der ikke anordnes offentlig Behandling, kunne paabydes Desinfektion, naar den tilkaldte Læge anser det for fornuddent, at en saadan foretages, og saa skal det Offentlige bære Omkostningerne derved. Det er ganske vist ikke nogen indgribende Bestemmelse, men den forekommer mig, som sagt, lidet konsekvent. Naar der er anordnet offentlig Behandling, saa maa det Offentlige bære Omkostningerne, thi saa foretages Behandlingen i det Offentliges Interesse; men naar blot en enkelt Mand eller et enkelt Medlem af hans Familie har faaet en smitsom Sygdom, uden at det Offentlige dog finder Anledning til offentlig Behandling, saa maa det være hans egen Sag at sørge for det Fornødne til at komme sig og til at fjerne Faren for fremtidig Sygdom, og det er da mærkeligt, at enhver Læge i et saadant Tilfælde skal kunne paabyrde det Offentlige en Udgift. Der kan maaske være Læger, som ere stemte for at foretage Desinfektioner i temmelig stort Omfang, og det kan frembyde praktiske Vanskeligheder paa sine Steder paa Landet, naar

man saaledes faar Ordre til at foretage Desinfektioner og ikke har Desinfektionsmidler ved Haanden, saa at man maa søge til Kjøbstaden, foretage Transport af Klæder, Sengklæder o. s. v. Det er aabenbart ikke konsekvent, men heller ikke dette Punkt forekommer mig dog at have den Betydning, at man af Hensyn dertil skulde lægge Lovforslaget nogen Hindring i Veien eller foreslaa det forandret. — Det Standpunkt, som den ærede Minister derimod indtog med Hensyn til § 22 haade for det ene og det andet Punkts Vedkommende, glæder mig særdeles meget. Mig forekommer det klart, at man ikke bør gaa videre end til at paalægge Statskassen de halve Udgifter. At Statskassen tager Del i Udgifterne er i sin Orden, thi at hindre smitsomme Sygdommes Udbredelse er, vel beset, i hele Samfundets Interesse, navnlig naar der er Tale om mere ondartede Sygdomme, saasom Kolera og Pest o. s. v. Ligesaa sikkert er det imidlertid, at de Foranstaltninger, der træffes, dog nærmest ere i den Egns Interesse, hvor Sygdommen græsser, og for en stor Mængde Sygdomme gjælder det, at der egentlig ikke er nogen Fare for, at de skulle udbrede sig til hele Landet. Derfor forekommer det mig at være den naturlige Maade at dele halvt og halvt. Dertil kommer en anden Ting. Det er meget rart, at Kommunerne kunne faae Rettelser ved, at Statskassen tager deres Udgifter paa sig, og, hvor almene Hensyn tale derfor, bør man ogsaa lægge Udgifterne over paa Statskassen. Men jeg tror nok, man bør vise nogen Varsomhed, for ikke i saa Henseende at komme ind paa en Glidbane. Der er jo forskellige Punkter, hvor man vuster, at Statskassen skal tage Udgifterne, og deriblandt er der ikke saa faa, hvor Staten ogsaa bør tage dem. Jeg skal saaledes henvisse til Desinfektionsomkostningerne og Politivæsenet, og der er forskellige andre Udgifter, der kunne blive behandlede paa samme Maade som disse — hvor der er Grund til at lade Staten træde til og maaske endogsaa i det Forhold, at Staten tager hele Udgiften. Der er andre Punkter, hvor man trænger til Statens Støtte, og hvor Sagens Natur taler for, at Staten tager sin Del, saaledes med Hensyn til Udgifterne til Skolevæsenet; det er ogsaa et Omraade, der ikke alene har Interesse for de Enkelte og for de enkelte Steder, men for hele Staten. Der er virkelig Opgaver nok, og jeg mener derfor, at man skal være varsom med at lægge for meget paa Staten. Vi maa dog huske paa, at hvad enten det er Kommunerne eller Stats-